

Arrest

nr. 296 161 van 24 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 oktober 2023 tot terughrijving (bijlage 11) en van de beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten MATRAY, MATRAY en HALLET verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt aan op Brussel Nationale luchthaven op 16 oktober 2023. Bij de controle aan de grensdoorlaatpost wordt haar toegang tot het grondgebied geweigerd en wordt een beslissing tot terughrijving genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“TERUGDRIJVING

Op 16/10/2023 om 10.10 uur, aan de grensdoorlaatpost LPA BRUNAT, werd door ondergetekende [...] de heer / mevrouw :

naam [K.M.] voornaam [D.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...] afgegeven te [...] op : 29.08.2019

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 05.10.2023 tot 19.03.2023 voor een duur van 30 dagen, met het oog op : professionele redenen

afkomstig uit Kinshasa met SN359 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België en Frankrijk te komen. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kan geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België en Frankrijk. Ze verklaart in België bij haar zus te zullen verblijven maar is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Uit de gegevens van het "VIS" (Visum Information System) blijkt dat het visum werd afgeleverd door de Belgische ambassade van professionele redenen. Betrokkene verklaart dat haar echtgenoot haar binnen twee weken komt vervoegen voor een zakelijk reismotief. Echter betrokkene kan dit niet staven met overtuigingsstukken (zakelijke documenten – uitnodigingen - ...). Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscodex.

[...]"

1.2. Tezelfdertijd wordt ook een beslissing tot intrekking van een visum genomen. Deze luidt:

"INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw [K.M., D.]

[...]

Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

[...]

Heeft / hebben / werd

[...]

uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 14.09.2023.

[...] het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

[...]

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond ([...] artikel 34, [...] /2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar België

en Frankrijk te komen. Echter betrokkene is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kan geen toelichting geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België en Frankrijk. Ze verklaart in België bij haar zus te zullen verblijven maar is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Uit de gegevens van het "VIS" (Visum Information System) blijkt dat het visum werd afgeleverd door de Belgische ambassade van professionele redenen. Betrokkene verklaart dat haar echtgenoot haar binnen twee weken komt vervoegen voor een zakelijk reismotief. Echter betrokkene kan dit niet staven met overtuigingsstukken (zakelijke documenten – uitnodigingen - ...). Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

[...]"

2. Ontvankelijkheid

Uit de duiding van het voorwerp van het beroep in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vraagt van twee beslissingen, enerzijds de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 16 oktober 2023 en anderzijds de beslissing tot intrekking van een visum van dezelfde datum.

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]"

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

[...]"

Paragraaf 4 van dezelfde bepaling luidt:

"§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

[...]"

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingencontentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;" (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de vreemdelingenwet worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughervingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.”

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10) De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld. Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terughervingsmaatregel wordt aangevochten.

Specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, bepaalt artikel 3, derde lid, van de vreemdelingenwet:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel bevat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot terugherving, die er de rechtsgrond van vormt. De tweede bestreden beslissing is een accessorium van de eerste bestreden beslissing, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot terugherving wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben. De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate de beslissing tot terugherving kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de tweede bestreden beslissing, houdende intrekking van het visum.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“La requérante prend moyen unique fondé sur l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 14, 21, 32 et 34 du Règlement (CE) n°810/2009 du Parlement Européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas); De l'article 5 du Règlement (CE) n°562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (Code frontières Schengen) ; Des articles 3 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ».

En ce que,

Attendu que lorsqu'elle adopte une décision d'abrogation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l'administration, qui bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;
3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;
4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;
[...]

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage qu'elle devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas.

Que dans sa demande de visa, la requérante a bien pris soin d'indiquer que l'objet de son voyage était professionnel. Elle a déjà effectué plusieurs séjours en France et est à son troisième voyage dans l'espace Schengen.

Que la requérante a toujours respecté les conditions de son séjour et après chaque voyage, elle s'est toujours présentée au poste diplomatique à Kinshasa afin de signaler son retour.

Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Qu'il convient de rappeler que la requérante a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Qu'elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa SCHENGEN.
- un passeport en cours de validité
- les documents indiquant l'objet du voyage
- les documents relatifs à l'hébergement
- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.

Qu'elle a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Qu'elle a fourni les documents relatifs à l'hébergement ;

Qu'elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants ;

Qu'elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant affectif que se trouvant dans son pays ;

Que s'agissant du document de voyage, la requérante est arrivée en Belgique muni d'un passeport vêtu d'un visa en court de validité ;

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document ;

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas ;

Qu'en l'espèce, le poste diplomatique belge à Kinshasa a délivré un visa valable pour des motifs professionnels ;

Que dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour

la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche de ne pas disposer des documents de tourisme et d'invitation pour son hébergement. On lui reproche également de ne pas pouvoir justifier par des documents leur voyage d'affaires et l'arrivée prochaine de son mari.

Que la requérante n'a pas très bien compris toutes les questions qui lui ont été posées par la police aux frontières. La personne qui a été interrogé la requérante avait un accent qui n'a pas permis une meilleure compréhension et une bonne communication.

La requérante a présenté son smartphone avec tous les documents nécessaires. Elle ne comprend pourquoi la partie adverse n'a pas pris compte de ces éléments.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier dès lors que la requérante a malgré la difficulté de communication avec les agents qui l'ont interrogé, présenté des messages contenant les éléments prouvant l'objet et le but de son voyage qui n'ont donc pas changé.

Que la requérante a demandé un visa pour un motif professionnel, elle a présenté les documents y relatifs, on ne peut donc pas lui reprocher de ne pas disposer documents touristiques.

Que surabondamment, il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse quand bien même la requérante avait dans son téléphone tous les documents nécessaires ;

Que tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par la requérante lors de son audition à l'aéroport ;

Que la difficulté de communication entre la requérante et les agents qui l'ont interrogé à l'aéroport est la cause de cette incompréhension et de ces décisions stéréotypées ;

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce ;

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste ;

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait à la requérante d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour ;

Qu'elle a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, le poste diplomatique belge à Kinshasa avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa ;

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire ;

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'elle n'est pas signalée aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées à la requérante avant qu'elle ne voyage ;

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef ;

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par la requérante sont avérés, d'autant plus que le poste diplomatique belge à Kinshasa s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa ;

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par la requérante dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies ;

*Qu'il y a une présomption dans le chef de la requérante d'autant plus que le visa lui a été accordé ;
Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique;*

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

*Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par la requérante en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation ;
Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;*

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs. »

3.2.2. Verzoekster voert een manifeste appreciatiefout aan evenals de schending van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Visumcode, van artikel 5 van de oude Schengengrenscore 562/2006 van 15 maart 2006, van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit het betoog van verzoekster blijkt tevens dat ze ook de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst erop dat de oude Schengengrenscore 562/2006, waarnaar verzoekster verwijst, werd ingetrokken en vervangen door de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (nieuwe Schengengrenscore).

Volgens artikel 44 van deze laatste verordening gelden verwijzingen naar de ingetrokken verordening als verwijzingen naar de verordening 2016/399 en worden deze gelezen volgens de concordantietabel in bijlage X bij die verordening. Hieruit blijkt dat verzoekster bijgevolg doelt op een schending van artikel 6 van de Schengengrenscore 2016/399.

Verzoekster wijst erop dat in het licht van de formele motiveringsplicht een motivering helder, volledig, precies en adequaat moet zijn en dat het de betrokkene moet toelaten te verifiëren of de beslissing werd voorafgegaan door een onderzoek van de omstandigheden eigen aan de zaak.

Ze stipt aan dat de bestreden beslissing steunt op artikel 3 eerste lid, van de vreemdelingenwet. Nochtans meent verzoekster dat zij bij de aanvraag van haar visum heeft aangegeven dat het doel van haar reis professioneel is. Ze voert aan dat ze reeds verschillende verblijven heeft gehad in Frankrijk, het de derde reis op het Schengengebied is en dat zij telkens de voorwaarden heeft gerespecteerd en na elke reis zich heeft aangeboden bij de diplomatieke post in Kinshasa teneinde de terugkeer te melden.

Verzoekster voert aan dat ze bij de aanvraag het formulier op gedetailleerde wijze heeft ingevuld en dat ze daarbij onder meer heeft voorzien in een geldig paspoort, documenten om het doel van de reis aan te tonen, documenten met betrekking tot de verblijfplaats en documenten om aan te tonen dat ze voldoende bestaansmiddelen heeft. Ze vervolgt dat ze bij aankomst in het bezit was van een paspoort met geldig visum en dat haar geen onregelmatigheid of vervalsing van het document wordt verweten. Vooraleer een consulaat of ambassade een visum aflevert op grond van artikel 24 van de Visumcode, moet hij reeds overgaan tot een ernstig onderzoek van de voorwaarden zoals bepaald in artikel 21, alinea 4 van de Visumcode. In casu is dit grondig onderzoek gebeurd en heeft de diplomatieke post in Kinshasa een visum voor beroepsdoeleinden afgegeven.

Concreet stelt verzoekster dat haar wordt verweten geen toeristische documenten bij zich te hebben, noch uitnodiging voor logies, noch zakengerelateerde documentatie of de aankomstdatum van haar man. Zij voert aan dat zij niet alle vragen van de grenspolitie begreep, omwille van het zware accent van haar ondervrager. Zij heeft haar smartphone voorgelegd met alle nuttige documenten en begrijpt niet waarom geen rekening werd gehouden met deze elementen die het doel en de omstandigheden van haar reis illustreerden. Zij betoogt dat zij een visum voor beroepsdoeleinden aanvroeg, zodat hier niet kan worden verweten niet in het bezit te zijn van toeristische documenten.

Verzoekster herhaalt dat er communicatiemoeilijkheden waren bij haar ondervraging op de luchthaven hetgeen aan de basis ligt van de bestreden beslissing. Verzoekster meent dat waar men stelt dat ze het doel van de reis beter moest aantonen, dit voldoende blijkt uit haar dossier aangezien zij reeds, zoals vereist door artikel 14 van de Visumcode, alle nodige elementen had voorgelegd. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij zich had moeten vergewissen van de visumaanvraag in het herkomstland om na te gaan of alle voorwaarden waren vervuld. Er was een vermoeden in hoofde van verzoekster dat zij aan de voorwaarden voldeed, nu het visum haar werd toegekend en de administratie is ertoe gehouden beslissingen te nemen, rekening houdend met alle elementen eigen aan de zaak zowel de facto als de iure. De administratie is ertoe gehouden een juiste kennis te hebben van de situatie alvorens een beslissing te nemen en heeft volgens verzoekster geweigerd de door haar voorgelegde documenten in overweging te nemen.

De Raad herinnert aan artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om

*dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.
(...)"*

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet, onder meer, ook het doel van het verblijf kunnen staven en over voldoende middelen van bestaan beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven. Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;

(...)"

Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat in dit opzicht de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven.

De bestreden beslissing steunt op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° [...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

Uit het grensverslag van de politie heeft verzoekster gehoord in het Frans. Daarin werd het volgende vastgesteld:

“Op 16/10/2023 om 07.28 uur biedt de genaamde [...] zich aan bij de paspoortcontrole niveau aankomst (B tot A) bij Inspecteur [...]. Betrokkene is aankomende passagier vanuit Kinshasa met vluchtnummer [...] en wil vervolgens doorreizen naar Parijs met vluchtnummer [...] Betrokkene is drager van een geldig Congolees paspoort met serienummer [...].

Betrokkene verklaart ons voor toeristische doeleinden naar Frankrijk en België te komen. Ze heeft de intentie om 2 weken bij haar zus, de genaamde [...] woonachtig te 77176 Seine et Marne –[...] te verblijven. Deze gegevens toont betrokkene ons op haar smartphone. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlasteneming (attestation d'accueil) van haar zus. Zij is ook niet in het bezit van enige documentatie of brochures inzake haar reis.

Betrokkene verklaart ons voor toeristische doeleinden naar hier te komen hoewel haar Schengenvisum voor zakelijke doeleinden is afgeleverd.

Na twee weken zou ze vervolgens naar België komen om hier haar echtgenoot te vergezellen. Deze zou naar hier komen om zaken te regelen in zijn bedrijf [...] – gevestigd te 1000 Brussel – [...]. Betrokkene verklaart ons dat ze met de trein naar Brussel zou komen, doch is nog niet in het bezit van een vervoersbewijs. Inzake hun verblijf in België zijn zij nog niet in het bezit van enige reservatie inzake logies. Zij is ook niet in het bezit van enige reisbrochure of andere documenten inzake haar verblijf in België.

Betrokkene is in het bezit van 1 VISA-kaart en 45 US dollars. Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket op datum van 15/11/2023 (CDG naar Brussel en vervolgens Brussel naar Kinshasa). Zie bijlage.

Aantal bezoeken: Eerder in Schengen geweest.”

Uit dit verhoor blijkt niet dat de communicatiemoeilijkheden van die aard waren dat verzoekster zich niet kon uitdrukken. Uit het verslag blijkt immers duidelijk dat verzoekster in staat was zich zeer concreet uit te drukken, waarbij zij onder meer informatie gaf met betrekking tot het adres van haar zus, het adres van het bedrijf van haar echtgenoot, verklaarde dat haar echtgenoot haar na twee weken zou vervoegen in België en dat zij in het bezit is van een terugkeerticket. De Raad acht de verklaringen zoals weergegeven in het grensverslag dan ook relevant en representatief.

Waar verzoekster betoogt dat haar, gelet op het feit dat haar een visum voor professionele doeleinden werd afgeleverd, geen vragen over een toeristisch reismotief mochten worden gesteld, wordt zij niet bijgetreden. Zoals hoger uiteengezet stelt het bezit van een visum de betrokken vreemdeling er niet van vrij om, bij het overschrijden van een buitengrens van de Schengenzone, het doel en de omstandigheden van de reis aan te tonen. Uit het grensverslag blijkt duidelijk dat verzoekster verklaarde dat zij een toeristisch motief had om naar België en Frankrijk te komen. Zij kon dit echter niet verder duiden. Zij verklaarde twee weken te zullen verblijven bij haar zus in Frankrijk, waarvan ze het adres produceerde. Zij was echter niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlasteneming.

Verzoekster verklaarde verder dat ze vervolgens met de trein naar Brussel zou komen om haar man te vervoegen. Zij beschikte echter niet over een vervoersbewijs noch enige reservatie inzake logies. Bovendien was verzoekster in het bezit van een vliegtuigticket Parijs-Brussel en Brussel-Kinshasa op 15 november.

De Raad is niet bevoegd om zijn oordeel in de plaats te stellen van de bestreden beslissing, maar kijkt enkel na, op grond van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, of de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, steun vindt in een zorgvuldig onderzoek van de feitelijke elementen van het dossier, of deze een afdoende juridische grondslag hebben en of deze niet kennelijk onredelijk zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de vergelijking hiermee met verzoekers verklaringen zoals weergegeven in het grensverslag, blijkt inderdaad dat verzoekster weinig consistente verklaringen aflegde. Verzoekster verkreeg een visum voor een professioneel reismotief, maar verklaarde bij aankomst een toeristisch reismotief te hebben. Zij kon haar verblijf in Frankrijk slechts zeer vaag toelichten en ook met betrekking tot haar terugkeer naar en verblijf in Brussel kon zij geen duidelijke en concrete gegevens voorleggen.

De Raad is van oordeel dat deze besluitvorming, op basis van de gegevens die voorlagen en kenbaar waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet kennelijk onredelijk is, noch getuigt van onzorgvuldigheid. Verzoekster legt, ondanks haar kritiek, geen concrete elementen voor waar de verwerende partij nagelaten heeft rekening gehouden. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster, die zich aanbiedt bij de grensautoriteiten met het verzoek haar toe te laten tot het Schengengebied, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij weet dat zij het doel en de omstandigheden van haar verblijf moet kunnen aantonen. Verzoekster heeft met succes een visum verkregen en verklaart reeds verschillende keren het Schengengebied in- en uit te zijn gereisd.

In een aanvullend schrijven naar aanleiding van de terechtzitting legt verzoekster via haar advocaat een kopie van het paspoort van haar echtgenoot voor, waaruit blijkt dat deze laatste, conform verzoeksters verklaringen, op 21 oktober 2023 is aangekomen op Brussel Nationale Luchthaven.

Dit doet er geen afbreuk aan dat in de bestreden beslissing, op het ogenblik dat deze werd genomen, overeenkomstig de informatie die voorhanden was, werd vastgesteld dat verzoekster niet kon aantonen hoe zij terug van Frankrijk naar Brussel zou reizen en niet kon duiden waar zij zou verblijven.

Het middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van een ernstig middel, volstaat om te besluiten tot de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. VERHAERT

